

Rolnummer 5716
Arrest nr. 127/2014 van 19 september 2014

A R R E S T

In zake : de prejudiciële vraag betreffende artikel 330, § 1, eerste lid, tweede zin, van het Burgerlijk Wetboek, gesteld door de Rechtbank van eerste aanleg te Turnhout.

Het Grondwettelijk Hof,

samengesteld uit de voorzitters A. Alen en J. Spreutels, en de rechters J.-P. Snappe, J.-P. Moerman, E. Derycke, P. Nihoul en R. Leysen, bijgestaan door de griffier P.-Y. Dutilleux, onder voorzitterschap van voorzitter A. Alen,

wijst na beraad het volgende arrest :

*

*   *

I. Onderwerp van de prejudiciële vraag en rechtspleging

Bij vonnis van 12 september 2013 in zake T.G. tegen S.W. en Mr. Kim Van Tilborg, advocaat, handelend in haar hoedanigheid van voogd *ad hoc* over het minderjarige kind N.G., waarvan de expeditie ter griffie van het Hof is ingekomen op 18 september 2013, heeft de Rechtbank van eerste aanleg te Turnhout de volgende prejudiciële vraag gesteld :

« Schendt artikel 330 § 1 eerste lid, tweede zin van het Burgerlijk Wetboek artikel 22 van de Grondwet, in samenhang gelezen met artikel 8 van het EVRM, in zoverre de vordering tot betwisting van de vaderlijke erkenning uitgaande van de man die het kind erkend heeft (zijnde de erkenner) niet ontvankelijk is indien het kind bezit van staat heeft ten aanzien van de erkenner ? ».

Memories zijn ingediend door :

- T.G., bijgestaan en vertegenwoordigd door Mr. H. Geens, advocaat bij de balie te Turnhout;

- Mr. Kim Van Tilborg, advocaat bij de balie te Turnhout, handelend in haar hoedanigheid van voogd *ad hoc* over het minderjarige kind N.G., bijgestaan en vertegenwoordigd door Mr. P. Klingels, advocaat bij de balie te Turnhout;

- de Ministerraad, bijgestaan en vertegenwoordigd door Mr. S. Ronse en Mr. D. Smets, advocaten bij de balie te Kortrijk.

De Ministerraad heeft ook een memorie van antwoord ingediend.

Bij beschikking van 27 mei 2014 heeft het Hof, na de rechters-verslaggevers E. Derycke en P. Nihoul te hebben gehoord, beslist dat de zaak in staat van wijzen is, dat geen terechtzitting zal worden gehouden, tenzij een partij binnen zeven dagen na ontvangst van de kennisgeving van die beschikking een verzoek heeft ingediend om te worden gehoord, en dat, behoudens zulk een verzoek, de debatten zullen worden gesloten op 18 juni 2014 en de zaak in beraad zal worden genomen.

Ingevolge het verzoek, ingediend binnen voormelde termijn, van een partij om te worden gehoord, heeft het Hof bij beschikking van 18 juni 2014 de dag van de terechtzitting bepaald op 9 juli 2014.

Op de openbare terechtzitting van 9 juli 2014 :

- zijn verschenen :

. Mr. H. Geens, voor T.G.;

- Mr. F. Van Swygenhoven, advocaat bij de balie te Hasselt, *loco* Mr. K. Van Tilborg, voor het minderjarige kind N.G.;

- Mr. D. Smets, tevens *loco* Mr. S. Ronse, voor de Ministerraad;

- hebben de rechters-verslaggevers E. Derycke en P. Nihoul verslag uitgebracht;
- zijn de voornoemde advocaten gehoord;
- is de zaak in beraad genomen.

De bepalingen van de bijzondere wet van 6 januari 1989 op het Grondwettelijk Hof met betrekking tot de rechtspleging en het gebruik van de talen werden toegepast.

II. *De feiten en de rechtspleging in het bodemgeschil*

T.G. vraagt aan de verwijzende rechter voor recht te zeggen dat de erkenning van 5 december 2003 met een wilsgebrek is aangetast, dat de erkenning nietig is en dat hij niet de vader is van N.G., die op 27 februari 2004 is geboren.

T.G. en S.W. hadden gedurende meerdere jaren een affectieve relatie waarbij zij feitelijk samenwoonden. Tijdens die relatie werden twee kinderen geboren, die door T.G. werden erkend. Het tweede kind N.G. werd bij akte van 5 december 2003, vóór de geboorte, door T.G. erkend, ten gevolge waarvan de juridische vaderlijke afstamming van het kind vaststaat.

Op 20 augustus 2010 traden T.G. en S.W. in het huwelijk. Op 5 juli 2012 werd de echtscheiding uitgesproken. In de regelingsakte van de echtscheiding bij onderlinge toestemming werd een tweeverblijfsregeling overeengekomen voor de kinderen, die door de partijen tot september 2012 werd nageleefd.

Voor de verwijzende rechter stelt T.G. dat hij recent naar aanleiding van een bloedonderzoek heeft ontdekt dat hij niet de biologische vader is van N.G.

T.G. betwist niet dat N.G. bezit van staat ten aanzien van hem heeft. Hij meent evenwel dat een dergelijk bezit van staat geen onontvankelijkheidsgrond voor zijn vordering tot betwisting van de vaderlijke erkenning kan zijn.

Op verzoek van T.G. en S.W. stelt de verwijzende rechter de voormelde prejudiciële vraag.

III. *In rechte*

- A -

A.1. T.G., eisende partij voor de verwijzende rechter, benadrukt dat zijn goede trouw heeft bijgedragen tot de totstandkoming van de feiten die de criteria uitmaken van het bezit van staat, hetgeen zijn vordering tot betwisting van de vaderlijke erkenning niet-ontvankelijk maakt. Dat heeft tot gevolg dat hij over geen enkele mogelijkheid beschikt om zijn vordering ten gronde te laten beoordelen, zodat zijn recht tot betwisting louter theoretisch of illusoir is. Bovendien wordt hem aldus de toegang tot de rechter ontzegd. De absolute grond van niet-ontvankelijkheid die het bezit van staat uitmaakt, is bijgevolg een maatregel die niet evenredig is met het door de wetgever nagestreefde doel, namelijk de rechtszekerheid in familierechtelijke betrekkingen, de rust der families en het belang van het kind. De in het geding zijnde maatregel is niet bestaanbaar met artikel 22 van de Grondwet, in samenhang gelezen met artikel 8 van het Europees Verdrag voor de rechten van de mens.

Met verwijzing naar de recente rechtspraak van het Grondwettelijk Hof (arresten nrs. 20/2011, 29/2013, 96/2013 en 105/2013), betoogt hij dat de rechter in staat moet zijn een billijk evenwicht tussen de belangen van de verschillende betrokken partijen te vinden.

Bovendien zijn volgens hem geen redenen voorhanden, zoals die in artikel 8.2 van het Europees Verdrag voor de rechten van de mens zijn vermeld, die een inmenging van de openbare macht in het privéleven van partijen zouden verantwoorden.

A.2. De voogd *ad hoc* verwijst naar de arresten nrs. 20/2011, 29/2013 en 96/2013 en merkt op dat het te dezen een soortgelijke situatie betreft.

De voogd *ad hoc* dient te handelen in het belang van het kind. Het toelaten van de betwisting van de vaderlijke erkenning is te dezen niet in strijd met het belang van het kind. Van een duurzame gezinskern is geen sprake meer. Het kind heeft geen belang erbij dat men het een vader opdringt die niet zijn biologische vader is en die bovendien geen contact meer ermee wil.

De in het geding zijnde maatregel is onevenredig met de door de wetgever nagestreefde, legitieme doelstellingen en is derhalve niet bestaanbaar met artikel 22 van de Grondwet, in samenhang gelezen met artikel 8 van het Europees Verdrag voor de rechten van de mens.

A.3.1. Volgens de Ministerraad wordt de socioaffectieve band tussen het betrokken kind en de juridische vader geconcretiseerd aan de hand van de notie « bezit van staat ». De keuze van de wetgever voor het bezit van staat als grond van niet-ontvankelijkheid van de vordering tot betwisting van de vaderlijke erkenning past bovendien in het kader van de meer algemene doelstellingen van de afstammingswet van 1987, namelijk de bescherming van de belangen van het kind, van de « rust der families » en van juridisch vaststaande afstammingsbanden. De socioaffectieve realiteit dient in bepaalde gevallen, indien zulks in het belang van kind is, te primeren op de biologische werkelijkheid.

Verscheidene bepalingen in het Belgische afstammingsrecht voorzien in het bezit van staat als een grond van niet-ontvankelijkheid. De Ministerraad merkt op dat het Hof reeds meermaals heeft geoordeeld dat die grond van niet-ontvankelijkheid een onevenredige beperking van het recht op privé- en familielevens inhoudt. De arresten nrs. 20/2011, 29/2013 en 96/2013 kunnen niet naar analogie worden toegepast.

Bij de arresten *Ahrens* en *Kautzor* van 22 maart 2012 heeft het Europees Hof voor de Rechten van de Mens die rechtspraak van het Grondwettelijk Hof op de helling gezet. Het Europees Hof is immers van oordeel dat een regeling die door middel van een grond van niet-ontvankelijkheid het recht om het vaderschap te betwisten beperkt, niet *ipso facto* strijdig is met het recht op privéleven van de erkenner, in zoverre aan de volgende voorwaarden is voldaan : in de beperking wordt bij een wet voorzien; die beperking moet wettige doelstellingen nastreven, moet noodzakelijk zijn in een democratische samenleving en mag een billijke besluitvorming door de nationale rechtscolleges niet in de weg staan.

De Ministerraad is van oordeel dat de in het geding zijnde bepaling aan die voorwaarden voldoet.

A.3.2. In zijn memorie van antwoord betoogt de Ministerraad dat de invoering van het bezit van staat als ontvankelijkheidsgrond het recht van een persoon op toegang tot de rechter niet ontzegt. Dat recht is niet absoluut en kan bijgevolg worden beperkt, wanneer de beperking een wettig doel nastreeft en met dat doel evenredig is. De in het geding zijnde bepaling voldoet aan die voorwaarden. Bovendien laat artikel 331 *nonies* van het Burgerlijk Wetboek de rechter toe om rekening te houden met de diverse, vaak tegenstrijdige belangen van de onderscheiden partijen in een juridische procedure.

Het ontkennend beantwoorden van de prejudiciële vraag brengt overigens geen onverantwoord verschil in behandeling met zich mee tussen, enerzijds, de erkenner van het betrokken kind en, anderzijds, de overige personen op wie de in het geding zijnde bepaling betrekking heeft. In dat verband is de Ministerraad van oordeel dat de categorieën van personen ten aanzien van wie het Hof zich reeds heeft uitgesproken, niet vergelijkbaar zijn met de categorie van de erkenners van een kind.

- B -

B.1. De prejudiciële vraag heeft betrekking op de tweede zin van artikel 330, § 1, eerste lid, van het Burgerlijk Wetboek, die vóór de wijziging ervan bij artikel 35, 1° en 2°, van de wet van 30 juli 2013 betreffende de invoering van een familie- en jeugdrechtbank bepaalt :

« Tenzij het kind bezit van staat heeft ten aanzien van degene die het heeft erkend, kan de erkenning van het moederschap worden betwist door de vader, het kind, de vrouw die het kind heeft erkend en de vrouw die het moederschap van het kind opeist. Tenzij het kind bezit van staat heeft ten aanzien van degene die het heeft erkend, kan de erkenning van het vaderschap worden betwist door de moeder, het kind, de man die het kind heeft erkend en de man die het vaderschap van het kind opeist ».

Met betrekking tot het bezit van staat bepaalt artikel 331 *nonies* van het Burgerlijk Wetboek :

« Het bezit van staat moet voortdurend zijn.

Het wordt bewezen door feiten die te samen of afzonderlijk de betrekking van afstamming aantonen.

Die feiten zijn onder meer :

- dat het kind altijd de naam heeft gedragen van degene van wie wordt gezegd dat het afstamt;
- dat laatstgenoemde het als zijn kind heeft behandeld;
- dat die persoon als vader of moeder in zijn onderhoud en opvoeding heeft voorzien;
- dat het kind die persoon heeft behandeld als zijn vader of moeder;
- dat het als zijn kind wordt erkend door de familie en in de maatschappij;
- dat de openbare overheid het als zodanig beschouwt ».

B.2.1. De verwijzende rechter wenst te vernemen of artikel 330, § 1, eerste lid, tweede zin, van het Burgerlijk Wetboek bestaanbaar is met artikel 22 van de Grondwet, in samenhang gelezen met artikel 8 van het Europees Verdrag voor de rechten van de mens, in zoverre de vordering tot betwisting van de vaderlijke erkenning uitgaande van de man die het kind heeft erkend, niet ontvankelijk is indien het kind bezit van staat heeft ten aanzien van de erkenner.

B.2.2. Uit de gegevens van de zaak en uit de motivering van de verwijzingsbeslissing blijkt dat het bodemgeschil betrekking heeft op een vordering tot betwisting van de erkenning van het vaderschap, ingesteld door de erkenner ten aanzien van wie het kind bezit van staat heeft en die op het ogenblik van de erkenning niet wist dat hij niet de biologische vader was.

In het bodemgeschil is aldus enkel de tweede zin van artikel 330, § 1, eerste lid, van het Burgerlijk Wetboek in het geding, in zoverre de erkenning van het vaderschap wordt betwist door de man die het kind heeft erkend en die op het ogenblik van de erkenning niet wist dat hij niet de biologische vader was. Het Hof beperkt zijn onderzoek tot die hypothese.

B.3. Artikel 330 van het Burgerlijk Wetboek regelt de betwisting van de moederlijke en de vaderlijke erkenning. Het bepaalt welke de vorderingsgerechtigden zijn en welke termijnen op hen van toepassing zullen zijn. De betwisting van de vaderlijke erkenning kan uitgaan van de moeder, het kind, de man die het kind heeft erkend en de man die het vaderschap van het kind opeist. Voor alle vorderingsgerechtigden geldt dat de vordering niet ontvankelijk is wanneer het kind bezit van staat heeft ten aanzien van diegene die het heeft erkend.

B.4.1. Het bezit van staat werd bij de wet van 31 maart 1987 tot wijziging van een aantal bepalingen betreffende de afstamming ingevoerd als grond van niet-ontvankelijkheid van de vordering tot betwisting van de erkenning van het vaderschap.

Artikel 330, § 2, van het Burgerlijk Wetboek bepaalde :

« De erkenning wordt tenietgedaan indien door alle wettelijke middelen wordt bewezen dat de erkenner niet de vader of de moeder is.

Het verzoek moet evenwel worden afgewezen, indien het kind bezit van staat heeft ten aanzien van de erkenner ».

In de parlementaire voorbereiding van artikel 330 (oud) van het Burgerlijk Wetboek wordt daaromtrent vermeld :

« Meerdere leden hadden ernstig bezwaar tegen het feit dat het betwistingsrecht op een absolute wijze zou worden toegestaan. Het principe van de zogenaamde biologische waarheid kan in bepaalde gevallen immers storend zijn voor het kind en indruisen tegen diens belangen.

Deze leden waren dan ook van mening dat het bezit van staat moet worden ingeschakeld in de appreciatie van de rechtbank die zich over de betwisting van een erkenning uitspreekt. Er werd zelfs gepleit om de verwijzing naar het bezit van staat uitdrukkelijk in de tekst op te nemen. Zo er bezit van staat is, moet de betwisting van de erkenning worden uitgesloten, zo niet kunnen de belangen van het kind ernstig worden geschaad.

Andere leden waarschuwden nochtans voor een te grote waarde die aan het bezit van staat wordt gehecht; dit zou immers tot gevolg hebben dat het eenvoudig samenwonen op dezelfde voet zou worden behandeld als het huwelijk.

Deze leden meenden dan ook dat het bezit van staat slechts een rol kan spelen wanneer het beantwoordt aan de biologische realiteit.

Hierop werd gerepliceerd dat er ten aanzien van het kind aan het bezit van staat een zelfde waarde dient te worden toegekend zonder dat daarbij wordt rekening gehouden met het feit of het kind binnen of buiten het huwelijk is geboren » (*Parl. St.*, Senaat, 1984-1985, 904, nr. 2, p. 100).

B.4.2. Artikel 330 van het Burgerlijk Wetboek werd gewijzigd bij artikel 16 van de wet van 1 juli 2006 tot wijziging van de bepalingen van het Burgerlijk Wetboek met betrekking tot het vaststellen van de afstamming en de gevolgen ervan.

De erkenning van het vaderschap kan enkel nog worden betwist door de moeder, het kind, de man die het kind heeft erkend en de man die het vaderschap van het kind opeist. Het bezit van staat als grond van niet-ontvankelijkheid van de vordering tot betwisting van de erkenning van het vaderschap bleef behouden.

Artikel 16 van de wet van 1 juli 2006 vindt zijn oorsprong in een amendement dat in de Kamer werd ingediend.

Dat amendement werd als volgt verantwoord :

« Het voorgestelde artikel 330 zorgt zowel voor de vordering tot betwisting van de erkenning als voor de vordering tot betwisting van het vermoeden van vaderschap voor een soortgelijke procedure.

Ten eerste beoogt het voorgestelde amendement degenen die een vordering mogen instellen te beperken tot de personen die daadwerkelijk belanghebbenden zijn, namelijk de echtgenoot, de moeder, het kind en de persoon die het vaderschap of het moederschap van het kind opeist.

Vervolgens lijkt het ons nodig de gezinscel van het kind zoveel mogelijk te beschermen door eensdeels het bezit van staat te behouden die overeenstemt met de situatie van een kind dat door iedereen werkelijk als het kind van zijn ouders wordt beschouwd, ook al strookt dat niet met de biologische afstamming, en anderdeels door termijnen te bepalen voor het instellen van de vordering.

Om een leemte te voorkomen tussen de vordering tot betwisting en de erkenning, zoals thans het geval is, wordt ten slotte bepaald dat de beslissing die gevolg geeft aan een vordering tot betwisting die werd ingesteld door een persoon die beweert de biologische vader of moeder van het kind te zijn, van rechtswege de vaststelling van de afstammingsband van de verzoeker met zich brengt » (*Parl. St.*, Kamer, 2004-2005, DOC 51-0597/026, p. 6).

Aan het einde van de bespreking in de Commissie voor de Justitie van de Senaat heeft de minister van Justitie het belang van het begrip « bezit van staat » bevestigd door het volgende te verklaren :

« Het ontwerp wijzigt reeds een groot aantal regels, en ook al rijzen er bij de toepassing van het begrip soms problemen, toch hoeft dit niet te worden aangepast. De wetgever heeft er in 1987 voor gekozen het begrip te behouden om ervoor te zorgen dat de biologische waarheid het niet altijd wint van de sociaal-affectieve realiteit. Deze keuze moet behouden blijven en het bezit van staat hoeft dus niet te worden aangepast » (*Parl. St.*, Senaat, 2005-2006, nr. 3-1402/7, p. 9).

B.5. Het Hof dient artikel 330, § 1, eerste lid, tweede zin, van het Burgerlijk Wetboek te toetsen aan artikel 22 van de Grondwet, in samenhang gelezen met artikel 8 van het Europees Verdrag voor de rechten van de mens.

Artikel 22 van de Grondwet bepaalt :

« Ieder heeft recht op eerbiediging van zijn privé-leven en zijn gezinsleven, behoudens in de gevallen en onder de voorwaarden door de wet bepaald.

De wet, het decreet of de in artikel 134 bedoelde regel waarborgen de bescherming van dat recht ».

Artikel 8 van het Europees Verdrag voor de rechten van de mens bepaalt :

« 1. Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privéleven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het

economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen ».

Uit de parlementaire voorbereiding van artikel 22 van de Grondwet blijkt dat de Grondwetgever een zo groot mogelijke concordantie heeft willen nastreven met artikel 8 van het Europees Verdrag voor de rechten van de mens (*Parl. St.*, Kamer, 1992-1993, nr. 997/5, p. 2).

B.6. Het recht op de eerbiediging van het privéleven en het gezinsleven, zoals het door de voormelde bepalingen wordt gewaarborgd, beoogt in wezen de personen te beschermen tegen inmengingen in hun privéleven en hun gezinsleven.

Artikel 22, eerste lid, van de Grondwet en artikel 8 van het Europees Verdrag voor de rechten van de mens sluiten een overheidsinmenging in het recht op eerbiediging van het privéleven niet uit, maar vereisen dat zij wordt toegestaan door een voldoende precieze wettelijke bepaling, dat zij beantwoordt aan een dwingende maatschappelijke behoefte en dat zij evenredig is met de daarmee nagestreefde wettige doelstelling. Die bepalingen houden voor de overheid bovendien de positieve verplichting in om maatregelen te nemen die een daadwerkelijke eerbiediging van het privéleven en het gezinsleven verzekeren, zelfs in de sfeer van de onderlinge verhoudingen tussen individuen (EHRM, 27 oktober 1994, *Kroon e.a. t. Nederland*, § 31; grote kamer, 12 oktober 2013, *Söderman t. Zweden*, § 78).

B.7. De procedures met betrekking tot het vaststellen of betwisten van de vaderlijke afstamming, raken het privéleven van de verzoeker, omdat de materie van de afstamming belangrijke aspecten van iemands persoonlijke identiteit omvat (EHRM, 28 november 1984, *Rasmussen t. Denemarken*, § 33; 24 november 2005, *Shofman t. Rusland*, § 30; 12 januari 2006, *Mizzi t. Malta*, § 102; 16 juni 2011, *Pascaud t. Frankrijk*, §§ 48-49; 21 juni 2011, *Krušković t. Kroatië*, § 20; 22 maart 2012, *Ahrens t. Duitsland*, § 60; 12 februari 2013, *Krisztián Barnabás Tóth t. Hongarije*, § 28).

De in het geding zijnde regeling voor de betwisting van de erkenning van het vaderschap valt derhalve onder de toepassing van artikel 22 van de Grondwet en van artikel 8 van het Europees Verdrag voor de rechten van de mens.

B.8. De wetgever beschikt bij de uitwerking van een regeling die een overheidsinmenging in het privéleven inhoudt, over een appreciatiemarge om rekening te houden met een billijk evenwicht tussen de tegenstrijdige belangen van het individu en de samenleving in haar geheel (EHRM, 26 mei 1994, *Keegan* t. Ierland, § 49; 27 oktober 1994, *Kroon e.a.* t. Nederland, § 31; 2 juni 2005, *Znamenskaya* t. Rusland, § 28; 24 november 2005, *Shofman* t. Rusland, § 34; 20 december 2007, *Phinikaridou* t. Cyprus, §§ 51 tot 53; 25 februari 2014, *Ostace* t. Roemenië, § 33).

Die appreciatiemarge van de wetgever is evenwel niet onbegrensd : om te oordelen of een wettelijke regeling verenigbaar is met het recht op de eerbiediging van het privéleven, moet worden nagegaan of de wetgever een billijk evenwicht heeft gevonden tussen alle rechten en belangen die in het geding zijn. Zulks vereist dat de wetgever niet alleen een afweging maakt tussen de belangen van het individu tegenover die van de samenleving in haar geheel, maar tevens tussen de tegenstrijdige belangen van de betrokken personen (EHRM, 6 juli 2010, *Backlund* t. Finland, § 46; 15 januari 2013, *Laakso* t. Finland, § 46; 29 januari 2013, *Röman* t. Finland, § 51). Dit is noodzakelijk opdat er sprake kan zijn van een maatregel die evenredig is met de nagestreefde wettelijke doelstellingen.

B.9. De rust der families en de rechtszekerheid van de familiale banden, enerzijds, en het belang van het kind, anderzijds, zijn legitieme doelstellingen waarvan de wetgever kan uitgaan om een onbeperkte mogelijkheid tot betwisting van de erkenning van het vaderschap te verhinderen. In dat opzicht is het pertinent om de biologische werkelijkheid niet *a priori* te laten prevaleren op de socioaffectieve werkelijkheid van het vaderschap.

B.10. Door het bezit van staat als absolute grond van niet-ontvankelijkheid van de vordering tot betwisting van de erkenning van het vaderschap in te stellen, heeft de wetgever de socioaffectieve werkelijkheid van het vaderschap evenwel steeds laten prevaleren op de biologische werkelijkheid. Door die absolute grond van niet-ontvankelijkheid wordt de man die het kind heeft erkend en die op het ogenblik van de erkenning niet wist dat hij niet de biologische vader was, op absolute wijze uitgesloten van de mogelijkheid om zijn erkenning van het vaderschap te betwisten.

Aldus bestaat voor de rechter geen enkele mogelijkheid om rekening te houden met de belangen van alle betrokken partijen.

Een dergelijke maatregel is onevenredig met de door de wetgever nagestreefde, legitieme doelstellingen. De in het geding zijnde bepaling is derhalve niet bestaanbaar met artikel 22 van de Grondwet, in samenhang gelezen met artikel 8 van het Europees Verdrag voor de rechten van de mens.

B.11. De prejudiciële vraag dient bevestigend te worden beantwoord.

Om die redenen,

het Hof

zegt voor recht :

Artikel 330, § 1, eerste lid, tweede zin, van het Burgerlijk Wetboek schendt artikel 22 van de Grondwet, in samenhang gelezen met artikel 8 van het Europees Verdrag voor de rechten van de mens, in zoverre de vordering tot betwisting van de erkenning van het vaderschap door de man die het kind heeft erkend, niet ontvankelijk is indien het kind bezit van staat heeft ten aanzien van degene die het heeft erkend en die op het ogenblik van de erkenning niet wist dat hij niet de biologische vader was.

Aldus gewezen in het Nederlands en het Frans, overeenkomstig artikel 65 van de bijzondere wet van 6 januari 1989 op het Grondwettelijk Hof, op 19 september 2014.

De griffier,

De voorzitter,

P.-Y. Dutilleux

A. Alen